

Sygnatura akt VIII C 791/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant starszy sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 791/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2018 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego pracownikiem powoda, wytoczył przeciwko pozwanej A. M. powództwo o zapłatę kwoty 17.439,61 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 12.907,48 zł liczonymi od dnia 16 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 30 listopada 2011 roku umowy pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do spłaty na rzecz powoda określonej sumy pieniężnej. Pozwana nie wywiązywała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulowała w terminie swoich wpłat. Pomimo wystosowanego wezwania do zapłaty pozwana nie spełniła swojego zobowiązania względem powoda. Na kwotę dochodzoną przedmiotowym powództwem składa się 12.907,48 zł tytułem należności głównej oraz kwota 4.487,13 zł tytułem odsetek umownych liczonych od 16 lutego 2018 roku do 15 stycznia 2018 roku.

(pозew k. 5-7)

W dniu 20 marca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła m.in. zarzut braku udokumentowania wymagalności kredytu, jego wypowiedzenia oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 29, sprzeciw k. 32-38)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, przy czym w piśmie procesowym z dnia 25 czerwca 2018 roku (data wpływu do Sądu) pozwana podniosła, że sprawa spłaty kredytu była już przedmiotem rozpoznania przed tut. Sądem pod sygn. akt I C 595/15.

(odpowiedź na sprzeciw k. 45-46, pismo procesowe pozwanej k. 60)

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, wniósł o rozpoznanie sprawy pod nieobecność strony powodowej. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania.

(protokoły rozpraw k. 111, k. 121, protokół rozprawy k. 124)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. M. (poprzednio M.), jako konsument, zawarła w dniu 30 listopada 2011 roku z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) zgodnie, z treścią której bank zobowiązał się do udzielenia pozwanej pożyczki w wysokości 21.480 zł, zaś pozwana do jej spłaty wraz z odsetkami w 96 miesięcznych ratach, w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy. Zgodnie z harmonogramem spłaty pozwana miała spłacać raty w wysokości po 404,44 zł, z wyjątkiem pierwszej w wysokości 501,48 zł oraz ostatniej w wysokości 397,48 zł. W przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat pożyczki pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej warunków spłaty w terminie 30 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia pożyczkobiorcy przez pracownika (...) S.A., odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru lub upływie 14 dni następujących po dniu pierwszego awizowania nieodebranej przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie, nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Ponadto strony uzgodniły, że w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy w części dotyczącej warunków spłaty, całość zadłużenia z tytułu umowy stawała się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego pożyczkodawca naliczał i pobierał odsetki według stopy procentowej określonej w umowie. W dniu zawarcia umowy te kształtowały się na poziomie 24 %.

(umowa pożyczki k. 67-67v, wyciąg z taryfy prowizji i opłat bankowych k. 69, potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 72, harmonogram spłaty kredytu k. 70-71, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 73-75)

W piśmie opatrzonym datą 29 grudnia 2014 roku bank złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z powodu braku spłaty przez pozwaną wymagalnych rat pożyczki. Pozwana została poinformowana, że wypowiedzenia warunków spłaty oznacza obowiązek spłaty zadłużenia w terminie wypowiedzenia, który wynosi 30 dni i jest liczony od dnia następującego po dniu doręczenia pisma zawierającego wypowiedzenie. W dacie sporządzenia oświadczenia przeterminowane zadłużenie pozwanej wyrażało się kwotą 732,13 zł oraz kwotą 30 zł tytułem opłat bankowych i było mniejsze niż dwie miesięczne raty (404,44 zł każda rata). Zadłużenie z tytułu całego kredytu/pożyczki wynosiło 17.241,31 zł. Wypowiedzenie doręczono pozwanej w dniu 5 stycznia 2015 roku. Wobec wypowiedzenia umowy zobowiązanie pozwanej z dniem 5 lutego 2015 roku zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Pozwana w dniu 16 lutego 2015 roku uiściła kwotę 3.103,85 zł, która to kwota nie tylko pokrywała zadłużenie wskazane w wypowiedzeniu ale całe wymagalne do dnia przedmiotowej spłaty jak i wymagalne w późniejszych miesiącach.

(wypowiedzenie umowy pożyczki z potwierdzeniem odbioru k. 50-51, okoliczność bezsporna)

W dniu 21 maja 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła przeciwko A. M. powództwo o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W dniu 9 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu

Sądowi. Postanowieniem z dnia 28 września 2015 roku, w sprawie pod sygn. akt I C 595/15, zgodnie z treścią przepisu art. 505³⁷ § 1 zd. 2 k.p.c., wobec nieusunięcia braków pozwu, Sąd umorzył postępowanie w sprawie.

(kserokopia postanowienia k. 62, okoliczność bezsporna)

W dniu 11 grudnia 2017 roku bank wystawił wezwanie do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki nr (...), w którym określono wysokość zadłużenia na kwotę 17.481,23 zł, na które składała się kwota 12.907,48 zł tytułem kapitału, 4.352,75 zł tytułem odsetek i kwota 221 zł tytułem prowizji i opłat.

(wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 8-9)

W dniu 15 stycznia 2018 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg nr (...) WI (...); (...), w którym stwierdzono, że w księgach rachunkowych (...) Bank (...) S.A. A. M. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 17.439,61 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...), które obejmowało: kapitał w kwocie 12.907,48 zł, odsetki za okres od 16.02.2015 do 15.01.2018 w kwocie 4.487,13 zł oraz opłaty z tytułu kosztów, opłat i prowizji bankowych w kwocie 45 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank (...) S.A. k. 7v)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego, ustawa prawo bankowe oraz przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim – w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia umowy, tj. 30 listopada 2011 roku oraz postanowienia umowy zawartej między stronami.

Zgodnie z treścią przepisu art. 78a ustawy prawo bankowe przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Zgodnie zaś z art. 2 ustawy o kredycie konsumenckim umową o kredyt konsumencki jest każda umowa zawarta między przedsiębiorcą (jako kredytodawcą) a konsumentem (jako kredytobiorcą), na mocy której konsumentowi zostaje udzielony lub przyrzeczony przez przedsiębiorcę w zakresie prowadzonej działalności kredyt w jakiegokolwiek postaci (art. 2 ust. 1 ustawy, o której mowa). Chodzi przy tym o kredyt w znaczeniu ekonomicznym, a nie w znaczeniu, jakim posługują się tym pojęciem przepisy Prawa bankowego.

Z kolei przepis art. 14 z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081 ze zm.), która wobec zawarcia umowy w dacie 30 listopada 2011 roku ma zastosowanie w sprawie (art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim – Dz.U.2019.1083 t.j. z dnia 2019.06.12, uchylającej ustawę z dnia 20 lipca 2001 roku stanowi, że do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe), jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, określając stosunek ustawy o kredycie konsumenckim do ustawy – Prawo bankowe, że przepisy rozdziału 5 ustawy – Prawo bankowe należy stosować w zakresie nieunormowanym przez ustawę o kredycie konsumenckim. Szczególna regulacja zawarta w ustawie o kredycie konsumenckim dotyczy przede wszystkim treści umowy o kredyt oraz trybu jej rozwiązywania. Taki stan rzeczy jest konsekwencją charakteru przepisów ustawy o kredycie konsumenckim jako przepisów szczególnych

względem przepisów Prawa bankowego. Komentowany przepis art. 78a ustawy prawo bankowe przesądza, że do umowy kredytu i pożyczki pieniężnej będących kredytami konsumenckimi w rozumieniu przepisów ustawy o kredycie konsumenckim zastosowanie w pierwszej kolejności, jako lex specialis, będzie miała ustawa o kredycie konsumenckim. (por. Zob. R. Tollik, Stosowanie przez banki przepisów ustawy – Prawo bankowe do kredytów konsumenckich, PB 2002, nr 9, s. 50 i n., Fojcik-Mastalska Eugenia (red.), Prawo bankowe. Komentarz, wyd. V, Zoll Fryderyk (red.), Prawo bankowe. Komentarz, Tom I i II, Kawulski Arkadiusz, Prawo bankowe. Komentarz).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa nie wykazała, że w stosunku do pozwanej zostały spełnione wszystkie przesłanki prawidłowego i skutecznego wypowiedzenia umowy.

Strona powodowa wykazała, że zawarła z pozwaną jako konsumentem, w dniu 30 listopada 2001 roku umowę pożyczki nr (...) zgodnie, z treścią której pożyczkodawca zobowiązał się do udzielenia pozwanej pożyczki w wysokości 21.480 zł, zaś pozwana do jej spłaty wraz z odsetkami w 96 miesięcznych ratach, w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy. Zgodnie z tym harmonogramem pozwana miała spłacać raty w wysokości po 404,44 zł, z wyjątkiem pierwszej w wysokości 501,48 zł oraz ostatniej w wysokości 397,48 zł. Początkowo pozwana wywiązywała się z przyjętego zobowiązania jednak wobec powstania zaległości w spłacie rat bank pismem z dnia 29 grudnia 2014 roku, doręczonym pozwanej w dniu 5 stycznia 2015 roku wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z powodu powstałego zadłużenia wskazując, że zadłużenie przeterminowane stanowi kwotę 732,13 zł. Zadłużenie to nie przekraczało dwóch pełnych rat pożyczki (rata to kwota 404,44 zł a zatem wysokość dwóch rat stanowi kwotę 808,88 zł), wymaganych do wypowiedzenia zgodnie z treścią umowy - § 13 umowy. Wypowiedzenie to nie zostało również poprzedzone żadnym wezwaniem do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Pozwana w dniu 16 lutego 2015 roku uiściła nadto kwotę 3.103,85 zł, która to kwota nie tylko pokrywała zadłużenie wskazane w wypowiedzeniu ale całe wymagalne do dnia przedmiotowej spłaty jak i wymagalne w późniejszych miesiącach.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że kategoryczne sformułowanie pierwszego zdania art. 14 ustawy z 2001 roku o kredycie konsumenckim wskazuje na bezwzględny wymóg zarówno istnienia takiej zaległości w chwili wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki jak i wcześniejszego uprzedniego skierowania do kredytobiorcy wezwania do zapłaty w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Tylko łącznie spełnienie ustawowych warunków powoduje, że złożone oświadczenie o wypowiedzeniu jest skuteczne. Podkreślić w tym miejscu należy znaczenie wezwania do zapłaty. Wypowiedzenie jest bowiem możliwe dopiero wówczas jeżeli w chwili jego dokonywania, już po wezwaniu dłużnika do zapłaty zaległości pod rygorem wypowiedzenia, nadal utrzymuje się zaległość odpowiadająca co najmniej dwóm ratom i to zaległość z tytułu należności objętych doręczonym wcześniej wezwaniem. Wezwanie do zapłaty, warunkujące dopuszczalność wypowiedzenia jest czynnością uprzednią w stosunku do wypowiedzenia. Najpierw więc musi powstać stan umożliwiający wypowiedzenie, czyli zaległość w płatności w rozmiarze co najmniej dwóch rat. Potem kredytodawca - chcąc skorzystać z prawa do wypowiedzenia - musi wezwać kredytobiorcę do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Jeżeli na skutek wezwania kredytobiorca dokona wpłaty całej zaległości, oczywiste jest, że wypowiedzenie nie może nastąpić, mimo że wpłata, rozpatrywana w kategoriach terminów umownych, nastąpiła po terminie. Kategoryczne sformułowanie pierwszego zdania art. 14 u.k.k. wskazuje na bezwzględny wymóg istnienia takiej zaległości w chwili wypowiedzenia, a ponieważ wypowiedzenie nie może być skutecznie dokonane bez wcześniejszego wezwania do zapłaty, które z kolei odnosi się do konkretnych, zindywidualizowanych świadczeń już wymagalnych, przedmiotem oceny dopuszczalności wypowiedzenia musi być stan zadłużenia kredytobiorcy istniejący w chwili, kiedy kredyt został mu wypowiedziany, jednak tylko w takim zakresie, w jakim został objęty obowiązkowym wezwaniem do zapłaty opatrzonym rygorem wypowiedzenia umowy (por. wyrok SN z dnia 25 czerwca 2015 roku, sygn.. akt V CSK 507/14). Dokonanie wymówienia nie może być bowiem czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet, jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań. Podkreślić przy tym należy, że ustawa o kredycie konsumenckim miała określić minimalne uprawnienia konsumenta,

a nie kredytodawcy, wobec czego nie wyłącza możliwości uzgodnienia warunków korzystniejszych dla konsumenta od ustawowego minimum.

Przełożenie powyższych rozważań na realia niniejszej sprawy prowadzi do konkluzji, że wypowiedzenie dokonane przez powoda, ze względów wyżej omówionych, nie było skuteczne, a co za tym idzie - domaganie się przez powoda zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty kredytu jest w chwili obecnej bezzasadne.

Powód - mimo ciężącego na nim w myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. obowiązku

- w żaden sposób nie wykazał, by przed wypowiedzeniem umowy wzywał pozwaną do zapłaty zaległej kwoty. Sama ta okoliczność jest zatem podstawą do oddalenia powództwa, niemniej jednak, zdaniem Sądu powód nie zdołał także wykazać zaistnienia innej niezbędnej przesłanki skutecznego wypowiedzenia umowy, tj. istnienia wymagalnego zadłużenia pozwanej, które sięgałoby sumy dwóch pełnych rat.

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Reasumując przyjąć należy, zgodnie z poczynionymi w sprawie ustaleniami, że z powodu nie zachowania warunków (brak uprzedniego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia oraz braku zaległość w chwili wypowiedzenia przekraczającej wysokości dwóch rat kredytu) wypowiedzenie było czynnością bezskuteczną. W konsekwencji brak było podstaw do badania, czy powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność, która w chwili wyrokowania byłaby wymagalna, bowiem oparcie odpowiedzialności umownej pozwanej o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany (por. wyrok SN z dn. 08.09.2016r., sygn.. akt II CSK 750/15, wyrok SO w Łodzi z dn. 2.10.2018r., sygn. akt III Ca 1475/18, wyrok SO w Łodzi z dn. 13.05.2019 roku III Ca 2086/18, wyrok SO w Piotrkowie Trybunalskim z dn. 13.11.2018r., sygn. akt I C 472/18).

Powód swoje roszczenie oparł na okoliczności wypowiedzenia umowy wobec czego badaniu przez Sąd podlegała jedynie to konkretne zdarzenie prawne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04 (OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać

co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie

i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie,

ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (patrz wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; porównaj także wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64 i wyrok SN z dnia 1 czerwca 1965 roku, I PR 136/65). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

Zauważyć również należy, że zmiana stanowiska przez stronę powodową

– przytoczenie nowych okoliczności faktycznych dla uzasadnienia żądania strony

- w postępowaniu uproszczonym, w którym rozpoznawana była przedmiotowa sprawa, jest niedopuszczalne, zgodnie bowiem z treścią art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Niedopuszczalna jest przy tym zarówno zmiana powództwa w zakresie przedmiotowym (roszczenia procesowego),

jak i podmiotowym - celem ustabilizowania już na samym początku postępowania zakresu sprawy i skupienia się na wyjaśnianiu konkretnego roszczenia pomiędzy konkretnymi podmiotami, które znają sprawę od samego początku (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 505⁴, pod red. Piotra Pogonowskiego, wyd. LEX).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd powództwo oddalił, na podstawie powołanych przepisów, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że zamierzonego skutku nie mógłby odnieść podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, który zaktualizowałby się w przypadku uznania skuteczności wypowiedzenia, które byłoby skuteczne po upływie 30 dni od dnia doręczenia w dniu 5 stycznia 2015 roku, a zatem w dniu 5 lutego 2019 roku (a nie jak podnosił pełnomocnik powoda w jednym z pism procesowych w dniu z dniem 13 lutego 2015 roku) czego jednak w sprawie nie przyjęto co należy podkreślić, a to z tego powodu że powód wytoczył przeciwko pozwanej w dniu 21 maja 2015 roku postępowanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które następnie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi postanowieniem z dnia 28 września 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 595/18, zostało umorzone na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem, wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZP 66/13, Lex nr 1388654).

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo.